

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 20 lipca 2012 r. w sprawie R 2230/2010-4, oddalającej odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 16 września 2010 r.
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „AQUA FLOW” dla towarów z klas 6, 7, 9, 11, 17, 19 i 21 — wspólnotowy znak towarowy nr 1162064

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: SFC Jardibric

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Aqua Center Europa, SA

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: krajowy graficzny znak towarowy zawierający element słowny „VAQUA FLOW” dla towarów z klasy 11

Decyzja Wydziału Unieważnień: uwzględnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 54 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009;
- Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku towarów;
- Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku oznaczeń

Skarga wniesiona w dniu 25 września 2012 r. — LVM przeciwko Komisji

(Sprawa T-419/12)

(2012/C 373/12)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster a. G. (Münster, Niemcy) (przedstawiciele: A. Birnstiel, H. Heinrich i J. O. Schrotz, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 17 lipca 2012 r., w której oddalony został złożony na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001⁽¹⁾ wniosek strony skarżącej o dostęp do określonych dokumentów postępowania w sprawie kartelu (COMP/39.125 — Szkoło samochodowe);
- obciążenie pozwanej jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy: niezbadanie poszczególnych dokumentów wskazanych we wniosku

W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że decyzja nie opiera się na konkretnym i indywidualnym badaniu każdego pojedynczego dokumentu. Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja jest oparta na błędnym założeniu, że w niniejszym przypadku istnieje ogólne domniemanie, że zastosowanie ma wyjątek.

- 2) Zarzut drugi: naruszenie obowiązku uzasadnienia

W tym miejscu strona skarżąca podnosi, że Komisja, oddalając w całości wniosek strony skarżącej, przedstawiła w swojej decyzji jedynie ogólnikowe rozważania, a zatem niewystarczająco ją uzasadniła. W opinii strony skarżącej stanowi to naruszenie obowiązku uzasadnienia i tym samym naruszenie istotnych wymogów proceduralnych.

- 3) Zarzut trzeci: niezgodne z prawem wykładnia i zastosowanie art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001

W zarzucie trzecim strona skarżąca twierdzi, że wykładnia i zastosowanie przez Komisję wyjątków uregulowanych w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 są niezgodne z prawem. Zdaniem strony skarżącej Komisja narusza stosunek reguły i wyjątku oraz opiera się na zbyt szerokim rozumieniu „ochrony czynności dochodzeniowych” i pojęcia „interes handlowy”.

- 4) Zarzut czwarty: nieuwzględnienie okoliczności, że egzekwowanie przestrzegania prawa kartelowego będącego prawem prywatnym stanowi interes publiczny w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001

W zarzucie czwartym strona skarżąca utrzymuje, że Komisja niesłusznie zaprzeczyła istnieniu nadrzędnego interesu publicznego w ujawnieniu wnioskowanych dokumentów. Zdaniem strony skarżącej Komisja powinna była w szczególności w ramach wyważenia interesów uwzględnić okoliczność, że także egzekwowanie przestrzegania prawa kartelowego będącego prawem prywatnym stanowi interes publiczny w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 25 września 2012 r. — VHV przeciwko Komisji

(Sprawa T-420/12)

(2012/C 373/13)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: VHV Allgemeine Versicherung AG (Hannover, Niemcy) (przedstawiciele: A. Birnstiel, H. Heinrich i J. O. Schrotz, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji Europejskiej z dnia 17 lipca 2012 r., w której oddalony został złożony na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 (¹) wniosek strony skarżącej o dostęp do określonych dokumentów postępowania w sprawie kartelu (COMP/39.125 — Szkoła samochodowe);
- obciążenie pozwanej jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy: niezbadanie poszczególnych dokumentów wskazanych we wniosku

W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że decyzja nie opiera się na konkretnym i indywidualnym badaniu każdego pojedynczego dokumentu. Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja jest oparta na błędnym założeniu, że w niniejszym przypadku istnieje ogólne domniemanie, że zastosowanie ma wyjątek.

- 2) Zarzut drugi: naruszenie obowiązku uzasadnienia

W tym miejscu strona skarżąca podnosi, że Komisja, oddalając w całości wniosek strony skarżącej, przedstawiła w swojej decyzji jedynie ogólnikowe rozważania, a zatem niewystarczająco ją uzasadniła. W opinii strony skarżącej stanowi to naruszenie obowiązku uzasadnienia i tym samym naruszenie istotnych wymogów proceduralnych.

- 3) Zarzut trzeci: niezgodne z prawem wykładnia i zastosowanie art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001

W zarzucie trzecim strona skarżąca twierdzi, że wykładnia i zastosowanie przez Komisję wyjątków uregulowanych w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 są niezgodne z prawem. Zdaniem strony skarżącej Komisja narusza stosunek reguły i wyjątku oraz opiera się na zbyt szerokim rozumieniu „ochrony czynności dochodzeniowych” i pojęcia „interesy handlowe”.

- 4) Zarzut czwarty: nieuwzględnienie okoliczności, że egzekwowanie przestrzegania prawa kartelowego będącego prawem prywatnym stanowi interes publiczny w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001

W zarzucie czwartym strona skarżąca utrzymuje, że Komisja niesłusznie zaprzeczyła istnieniu nadrzędnego interesu publicznego w ujawnieniu wnioskowanych dokumentów. Zdaniem strony skarżącej Komisja powinna była w szczególności w ramach wyważenia interesów uwzględnić okoliczność, że także egzekwowanie przestrzegania prawa kartelowego będącego prawem prywatnym stanowi interes publiczny w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 25 września 2012 r. — Württembergische Gemeinde-Versicherung przeciwko Komisji

(Sprawa T-421/12)

(2012/C 373/14)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Württembergische Gemeinde-Versicherung a. G. (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: A. Birnstiel, H. Heinrich i J. O. Schrotz, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska